

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **S. N.**, nar. X, státní příslušnost Ruská federace,
t. č. X,
zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou AK
se sídlem v Praze 1, Uhlerný trh 414/9,

proti

žalovanému: **Ministerstvu vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, čj. OAM-200/ZA-ZA04-ZA04-R2-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 14. 11. 2016 o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni, odkázal na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Ve svém rozhodnutí žalovaný popsal, že žalobkyně podala první žádost o mezinárodní ochranu v České republice dne 16. 2. 2012, o ní bylo rozhodnuto dne 16. 11. 2012 neudělením mezinárodní ochrany, krajský soud zamítl žalobu dne 5. 11. 2013 a Nejvyšší správní soud následně odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost. O opakované žádosti žalobkyně pak žalovaný dne 10. 6. 2014 rozhodl zastavením řízení, s tím, že neuváděla nové skutečnosti, toto rozhodnutí však následně soud zrušil a žalovanému uložil, aby se zabýval tvrzením o náboženském přesvědčení žalobkyně. Žalovaný tak učinil v přezkoumávaném řízení.

II. Shrnutí žalobní argumentace

source not found.

2. V blanketní žalobě je namítáno porušení správního řádu, a to konkrétně v ustanoveních § 2, 3, 50, 52 a 68, namítáno je porušení §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby, které učinila soudem ustanovená zástupkyně žalobkyně, se uvádí, že porušení § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s ust. § 2, 3 a 68 odst. 3 správního řádu je spatřováno v nedostatečném zjištění skutkového stavu, žalobkyně prokázala odůvodněné obavy z pronásledování pro své členství ve společenství Svědků Jehovových, tyto podpořila objektivními informacemi o postoji státních orgánů vůči jeho členům v Rusku. Žalovaný však její tvrzení zpochybnil účelovostí, s tím, že jde o snahu prodloužit legální pobyt na zdejšími území. Žalobkyně je názoru, že žalovaný měl naopak shromáždit důkazní prostředky, které by její tvrzení vyvrátily. Pohovorové otázky byly vedeny s cílem zjistit důvody, pro které žalobkyně své náboženské vyznání dříve neuváděla, z rozhodnutí není zřejmé, jaké skutečnosti žalovaný o tvrzeném problému zjistil a proč je hodnotil tak, že nevedly k udělení mezinárodní ochrany.
3. V případě neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu poukazuje žalobkyně na zlehčení tíživosti její osobní situace, která nebyla dostatečně zjištěna.
4. Pokud žalobkyni nebyla udělena ani doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, rovněž nebyl řádně zjištěn skutkový stav její věci, její obavy z důvodu jejího náboženského vyznání lze podřadit pod pojem hrozící vážné újmy, informace ze země původu toto dokládají. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný správní orgán reagoval písemným vyjádřením ze dne 10. 2. 2017, v něm odkázal na napadené rozhodnutí v této věci s tím, že je přesvědčen, že se s případem žalobkyně vypořádal precizně. K námitce žalobkyně o tom, že její tvrzení bylo shledáno účelovým, uvedl, že i pravdivá tvrzení mohou být v určitých souvislostech shledána účelovými, tyto souvislosti v případě žalobkyně správní orgán shledal a v odůvodnění rozhodnutí podrobně vyložil. Z provedeného pohovoru vyplynulo, že problémy ohledně náboženského přesvědčení žalobkyně přdestřela až poté, co neuspěla v azylovém řízení s důvody zdravotního stavu svého syna. Nebyla schopna azylově relevantně vysvětlit, proč je nesdělila již při prvním posuzování své žádosti.
6. Žalovaný je dále přesvědčen, že žádné ustanovení zákona o azylu neupravuje povinnost domýšlení právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany u žadatele, který takové důvody neuplatnil a ještě k nim činit příslušná skutková zjištění. Povinnost zjištění skutečného stavu věci dle ust. § 3 správního řádu má správní orgán v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Žalovaný připomíná a zdůrazňuje, že žádost o mezinárodní ochranu je provázena zásadou aktivity žadatele – Nejvyšší správní soud pro tyto případy uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalobkyně byla před vydáním rozhodnutí seznámena s podklady rozhodnutí, doplnit k nim nic nechtěla a ani sama nic nesdělila.
7. K námitce o nesprávné interpretaci ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy žalobkyně uváděla, že „během správního řízení neuvedla žádnou skutečnost, ze které by správní orgán mohl dojít k závěru, že se stala během svého pobytu ve vlasti terčem adresného zájmu státních orgánů či jiných skupin, které by byly ve své činnosti těmito státními orgány podporovány“, žalovaný uvádí, že tuto námitku považuje pouze za obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

source not found.

V souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by dokazování žalovaného bylo nedostatečné a skutková podstata, z níž vycházel, by neměla oporu ve spise. Žalovaný je naopak přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu.

8. Žalobkyně namítala i porušení § 14 zákona o azylu, k tomu správní orgán poukazuje na své první rozhodnutí ve věci, v němž se rodinnou situací podrobně zabýval, tyto důvody pak posuzoval i v řízení současném. Z podání žalobkyně není zřejmé, které konkrétní důvody neměly být konstatovány, co žalovaný nezjistil a jaké konkrétní podklady si neopatřil. Tuto námitku proto žalovaný považuje za neurčitou a tedy nezpůsobitou k projednání. Humanitární azyl uděluje ministerstvo na základě správní úvahy, není na něj právní nárok – zde odkaz na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003. K námitce doplňkové ochrany pak správní orgán odkazuje zejména na str. 12 – 14 svého rozhodnutí, kde se podrobně neudělením tohoto druhu mezinárodní ochrany zabýval, námitky žalobkyně jsou opět pouze v rovině obecného nesouhlasu.
9. Své rozhodnutí ve věci považuje žalovaný za správné, souladné se zákonem o azylu i správním řádem, je přesvědčen, že žalobkyně má možnost řešit svoji situaci prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a v tomto směru odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003, kde soud mj. uvedl, že „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců*“. Ze všech uvedených důvodů výše pak žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Zhodnocení věci krajským soudem

10. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
11. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

source not found.

využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Konečně v ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

12. Soud konstatoval, že ze správního spisu plyne postup správního orgánu v řízení, následujícím po vydání rozsudku čj. 32 Az 24/2014 ze dne 31. 3. 2015. Žalovaný provedl s žalobkyní **pohovor dne 10. 6. 2015**, v jeho průběhu žalobkyně sdělila, že se dívala na internet, jaká je situace Svědků Jehovových, našla, že v Jižní Osetii došlo k domovní prohlídce v budově, kde se tito lidé scházeli, byly zkonfiskovány počítače, příslušníci FSB tam porušovali lidská práva. Na prokuraturu v Čerkesku přišlo udání o extremistické činnosti jehovistů, v Moskvě uvěznila dva jehovisty, protože měli stánek s literaturou na veřejném místě. Žalobkyně si myslí, že když se vrátí domů, ocitne se mimo zákon, protože tam se jehovisté považují za extremistickou skupinu. Prvotním důvodem odjezdu z domova byl zdravotní stav syna, odmítli ho operovat a ona mu chtěla zajistit lepší léčení, příslušnost k Svědkům Jehovovým v té době nepovažovala za hlavní důvod. Syn je po operaci, ještě potřebuje rehabilitaci, také po psychické stránce se zde lékaři chovají k pacientovi odpovědněji než v Rusku. Proto se s dcerou rozhodly, že je třeba tu ještě nějaký čas zůstat. Ukázalo se, že důvod příslušnosti k Svědkům Jehovovým je ale důležitý. Nechce se jí být doma za zločince, nechce, aby jí lezli domů cizí lidé a něco zabavovali. Oni vtrhnou na shromáždění, kde lidé jen čtou bibli. Když odjížděla, byly někdy případy, že byla zakázána jejich literatura, ale v době, kdy již pobývá v ČR, byly zakázány webové stránky. V Taganrogu soudili 16 osob a dokonce dostali i tresty vězení, kdyby zavřeli ji, syn by žil těžce. Má na pokoji také hodně literatury, v různých jazycích. Když se dostane k internetu, dívá se na situaci v Rusku, když si přečetla ty zprávy, myslí si, že se nemůže vrátit. Když odjížděla, jednalo se jen o pokuty, nyní již tyto lidi soudí. Žalobkyně dále uvedla, že celý život žije ve Volgogradu. K dotazu, co ji přivedlo k citované víře, uvedla, že ve škole se učili o evoluci, měla řadu otázek, na všechny byly odpovědi v bibli, i o rodině. Bible Svědků Jehovových dává odpovědi na otázky přímo, dává rady do života. Na prvním shromáždění se jí líbilo, jak se lidé k sobě chovali. Mezi prvním shromážděním a křtem uběhlo asi 6 let, musela uvést svůj život do pořádku, přestat kouřit. Křest probíhal na velkém shromáždění, muž, který ji křtil, ji ponořil pod hladinu v bazénu, tím byla pokřtěna, myslí si, že to bylo v r. 2000. Před tím se považovala za ateistu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

source not found.

Shromáždění mělo 52 členů, když odjela a někteří staří lidé zemřeli, spojila se dvě shromáždění, nyní má 100 členů. Shromáždění se scházelo dvakrát týdně, v domě na tramvajové stanici. Zastávala postavení „obecného pionýra“, musela měsíčně odvést 70 hodin agitační práce s lidmi. Kongresy se konaly třikrát ročně, pokud nebyla nemocná, nebo syn, účastnila se jich, jeden rok tam bylo až 7 tisíc lidí, ze tří nebo čtyřech měst. V místech jsou tzv. starší, kteří řeší problémy na místě, když to nedokážou, obrátí se na centrum, které je v Solněčném v Petrohradu. Sdružení je oficiálně registrováno. Je vydáván časopis Strážní věž, řada knih. Nejvyšším jediným bohem je Jehova, Ježíš Kristus je jeho syn, který zemřel za všechny lidi, problémy řeší vláda Jehovy a jeho syna. Existuje zákaz nadměrného užívání alkoholu, nemravného žití, rodiče musí vychovávat děti, narozeniny a svátky se neslaví, Harmagedon znamená boží válku proti zlu. Žalobkyně dále odpověděla na další otázky žalovaného ohledně této víry, uvedla, že při roznášení traktátů měla někdy potíže, lidé jim nadávali apod. K dotazu správního orgánu, proč o své víře nemluvila dříve, žalobkyně uvedla, že myslela, že zdravotní problémy syna postačí, ale když dostali zamítavá stanoviska, uvedla vše. Potíže se státními orgány ve své zemi původu neměla. Tehdy, když odjížděla ze země, byla jiná situace, ale ta se změnila. Kdyby se vrátili, zase by se musela dohadovat kvůli léčbě syna, kvůli náboženství, nic se tam nesmí. Existuje nebezpečí, že by ji zatkli. Nedávno se vrátil do Volgogradu její otec z Belgie, žije tam také sestra, manžel. Je od dětství invalida, její syn také, nemůže tu žít bez dokumentů, potřebují sociální pomoc. Léky žádné nebere. Po operaci žil navštěvuje již jen jednou za rok lékaře na kontrolu, nesmí se nadměrně fyzicky namáhat.

13. Dne 15. 8. 2016 byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, uvedla, že když odjížděli, byla situace lehčí než nyní, zakázali jejich stránky na internetu, bibli, a v Solněčném chtějí zavřít jejich tiskárnu, takže celé Rusko zůstane bez literatury, myslí, že by ji při návratu zavřeli. Soud konstatuje, že veškeré listiny, které byly označeny jako podklady správního orgánu, jsou součástí správního spisu. Tyto podklady, s nimiž byla žalobkyně seznámena, resp., s jejich výčtem, blíže se seznámit nechtěla, jsou pak citovány na str. 5, 8 a 9, 12 a 13 napadeného rozhodnutí.
14. Z podnětu soudního rozhodnutí provedl správní orgán po zrušujícím rozsudku s žalobkyní nový pohovor, shromáždil nové podklady, a dospěl k závěru, že ani žalobkyní nově uváděný důvod, kterým je její víra a členství ve společenství Svědků Jehovových, není azylově relevantním důvodem. Po přezkoumání věci soud považuje žalovaným vypořádanou otázku nových skutečností za vyčerpávající, zhodnocenou na základě objektivních, aktuálních a různorodých zdrojů. Soud je přesvědčen, že žalobkyní prakticky obecně namítané skutečnosti v žalobě, nejsou takové, aby mohly zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně sama sdělila, že krom toho, že ji spoluobčané, které hodlala vytěžít s literaturou a svým náboženským přesvědčením, občas nadávali či vyháněli, neuváděla žádné skutečnosti o tom, že by před svým odjezdem ze země původu měla s ohledem na praktikování své víry jakékoliv problémy se státními orgány. Ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu z tohoto důvodu proto ani neuváděla v žalobě a soud pouze konstatuje, že nesprávnost jeho vypořádání rozhodně nezjistil, neboť žalobkyně neuváděla žádné informace, které by bylo možné tomuto ustanovení podřadit.
15. K uváděnému pochybení ohledně § 12 písm. b) zákona o azylu soud plně odkazuje na jeho podrobné vypořádání správním orgánem, a to na str. 6 – 11 rozhodnutí ze dne 14. 11. 2016. V celé této stati správní orgán jednak připomněl, že žalobkyně neuváděla žádnou perzekuci, které by byla případně v zemi původu z důvodu svého náboženství jakkoliv vystavena, velmi podrobně vypořádal a připomněl zásadu, kterou přinesl judikát Vrchního soudu v Praze dne 30. 10. 2001, pod sp. zn. 7 A 754/2000, v tom smyslu, že určité problémy či ústrky ze strany spoluobčanů trpí v každé zemi příslušníci určitých ras, náboženství, sociální skupiny, a to na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

source not found.

základě xenofobie, animozit, závistí, msty atd. Takové projevy, které však nejsou podporovány státní politikou, nemohou být azylově relevantním pronásledováním. Žalovaný však na základě shromážděných podkladů nijak ve svém rozhodnutí nezastíral, že určité problémy vůči Svědkům Jehovovým popisovány v zemi původu jsou, nicméně zcela jistě nelze hovořit o tom, že by od doby, kdy žalobkyně opustila zem původu, se kontrola tiskovin, povolených shromáždění apod. natolik vystupňovala, že by mohla znamenat problém pro samotnou žalobkyni, která naopak uváděla, že se osobně s nepřátelským jednáním ze strany státu nesetkala. Správní orgán přitom uvádí, že veškeré podklady, které použil a využil, hovoří jak o určitých řízeních o pokutách apod., tak ale i o tom, že občané se v tomto směru dovolají svého práva a pokuty či soudní rozhodnutí jsou i rušena. Žalobkyni zcela obecně namítané obavy typu „že by ji hned mohli zavřít“ jsou zcela obecného charakteru a účelového ladění. K uvedenému pak soud doplňuje, že pokud by žalobkyně i po příjezdu do České republiky jakkoliv pocítovala tvrzené obavy, jistě by se o nich zmínila. Poté, co uvedla, že vlastně neví, proč o nich nehovořila a opakovaně uváděla spíše zdravotní potíže svého syna, soud po vypořádání problému správním orgánem nemohl dospět k závěru, že by tíže pocitů žalobkyně v tomto směru mohla mít azylově relevantní podklad, neboť ten předpokládá bez dalšího určitou konkrétně podloženou váhu a rozsah. Žalovaný po prostudování podkladů, které na základě sdělení žalobkyně shromáždil, uvedl, že tyto dostatečné informace pokrývají zmíněnou problematiku v horizontu několika let, konkrétní příslušníci Svědků Jehovových či konkrétní místní organizace se na území Ruské federace potýkají s různou škálou těžkostí, spojenou s praktikováním jejich náboženského vyznání, nicméně jejich postavení se zásadním způsobem v toku těchto let nezměnilo. Žalovaný též popsal, že soudní procesy se týkají i jiné víry, kampaň proti Svědkům Jehovovým byla zahájena již v r. 2009 a minimálně od r. 2012 je stav setrvalý. S odkazem na konkrétní statě podkladových materiálů pak žalovaný zdůvodňuje, že zákaz určité literatury není zaměřen pouze na tuto náboženskou komunitu a zdůrazňuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006, pojednávající o přiměřené pravděpodobnosti nežádoucího důsledku návratu do země původu, s jeho závěrem při aplikaci na případ žalobkyně, jak uveden na str. 9 napadeného rozhodnutí, se soud plně ztotožňuje. Žalobkyně zcela jistě, a to ani na podkladě materiálů, které předala správnímu orgánu, který je důkazně provedl, nemůže tvrdit, že případné nežádoucí důsledky v obdobných případech jsou vcelku běžným jevem a nikoliv spíše výjimečným, tedy, její závěr o tom, že by „ji hned zavřeli“ je ryze účelový. Žalovaný, jak soud výše uvádí, v případě žalobkyně vypořádal vyváženým způsobem jak v podkladech uváděné problémy Svědků Jehovových, plynoucí zejména z postihu extremistické literatury, tak ale i případy úspěšné obrany jejich členů z průběhu policejních a soudních řízení. Soud pak souhlasí, po prostudování správního spisu, napadeného rozhodnutí a žalovaným shromážděných podkladů, se závěrem žalovaného, že na základě těchto nelze dospět k závěru, že by každý člen Svědků Jehovových v Ruské federaci byl pouze na základě příslušnosti k tomuto náboženskému sdružení vystaven pronásledování v azylově relevantním smyslu, který předpokládá určitou míru, četnost a intenzitu. Soud konečně souhlasí i se závěrem správního orgánu, který dává váhu přesnému vymezení důvodů pro poskytnutí azylu, s tím, že nemohou pokrýt celou škálu porušování lidských práv, ale v souvislosti s ust. § 12 zákona o azylu nelze hovořit ani o tom, že by kladnému vyřízení žádosti o azyl dostačovala pouhá skutečnost, že žadatel pochází ze země, která je v určité oblasti dodržování lidských práv i svým způsobem problematická.

16. K námitce nedostatečného zhodnocení životní situace žalobkyně soud připomíná, že tato je naprosto obecná, žalobkyně uvedla, že k § 14 zákona o azylu má za to, že žalovaný zlehčil tíživost její osobní situace, nekonstatoval všechny důvody, nedostatečně zjistil její osobní situace a neopatřil si potřebné podklady. Neuvedla však nic konkrétního, o co by svá tvrzení opřela, proto soud může též pouze obecně reagovat a konstatovat, že závěr o tom, zda

source not found.

v případě konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu jsou přítomny důvody, hodné zvláštního zřetele či nikoliv, je plně v kompetenci správního orgánu, tedy, jedná se o správní uvážení, které soud přezkouvává pouze v rozsahu případného vyslovení zákazu libovůle, plynoucího pro správní orgány z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Nejvyšší správní soud se již opakovaně touto problematikou zabýval a kompetence soudu jasně vymezil (zde např. jeho rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004). Soud tedy konstatuje, že za důvody, které jsou obsahem cit. ustanovení, jsou považovány najmě vážný zdravotní stav žadatele, vysoký věk apod. Žalobkyně takový důvod nemá, její situace byla z uvedeného pohledu žalovaným rozebrána na str. 12 rozhodnutí dostatečně, a to i s ohledem na situaci možného návratu do země původu a tamního zázemí.

17. K institutu doplňkové ochrany žalobkyně namítala opodstatněné obavy z vážné újmy z důvodu výše uvedených námitek náboženského problému, soud pak považuje tuto otázku jak z pohledu ust. § 12 písm. b), tak i z pohledu ust. § 14a) zákona o azylu za vypořádanou objektivně a dostatečně. Shrnutím lze konstatovat, že správní orgán neshledal ve výpovědi žalobkyně žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Ruské federaci stala terčem cíleného zájmu státních orgánů, tedy že se ocitla v situaci, z níž by bylo možné dovodit vznik vážného nebezpečí v případě jejího návratu a žalovaný konstatoval po podrobném popisu a odůvodnění tamní situace, že rovněž neexistuje žádný relevantní důvod pro domýšlení se toho, že by pouze z důvodu své příslušnosti k Svědkům Jehovovým měla a mohla být vyslovena obava z hrozby vážné újmy, upravené v odst. 2 § 14a cit. zákona. Žalovaný měl pro učiněný závěr dostatečné a objektivní podklady, tyto byly dostatečně aktuální a z různých zdrojů. Rovněž s tímto závěrem, vypořádávajícím uvedený problém na str. 13 – 14 napadeného rozhodnutí, soud plně souhlasí.

V. Závěr a náklady řízení

18. Soud po přezkoumání věci (viz shora) dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně je nedůvodná a tuto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval. Odměna právního zastoupení žalobkyně soudem ustanovenou zástupkyní bude vypořádána samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

pokračování

source not found.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. února 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.